

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 952/10
20.10.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле М.Ј. из Б., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Н.Б., против туженог В.П. из Б., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Б, ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 7090/07 од 08.10.2008. године, у седници већа одржаној 20.10.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 7090/07 од 08.10.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 7090/07 од 08.10.2008. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Четвртог општинског суда у Београду П. 2512/04 од 28.11.2006. године, којом је усвојен тужбени захтев и поништен уговор о купопродаји стана закључен 01.03.1999. године између Р.Ј. из Н.Б., као продавца и овде туженог В.П. из Б., као купца, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов. ... и обавезан тужени да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 255.300,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Београду тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију и предложила да се иста одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. Закона о парничном поступку у вези са чланом 55. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 111/09), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У току поступка није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Побижана пресуда не садржи битне повреде из члана 361. став 1. Закона о парничном поступку, учињене у поступку пред другостепеним судом, а да је то било или могло бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходник тужиле, њена мајка покојна Р.Ј. била је власник стана број 6, на првом спрату на Н.Б., површине 69,16м². У стану је живела са сином и ћерком овде тужилџом. Покојна Р.Ј. преминула је у току овог поступка, 15.01.2005. године, као и њен син, па је на стану за јединог законског наследника оглашена тужилца, која је наставила да користи стан после смрти мајке и брата и ступила у ову парницу. Мајка тужиле Р. је упознала туженог на пијаци, након чега је он дошао да је посети у њеном стану, а том приликом тужилца се посвађала са сином и одлучила да на неколико дана оде у стан код туженог, који се налазио на В. Седам дана пре закључења уговора, 23.02.1999. године пред судом је оверено пуномоћје, којим је мајка тужиле овластила два, њој непозната лица, да у њено име и за њен рачун могу вршити све правне послове у вези са продајом њеног стана, од којих је један био зет адвоката В.С., у чијој канцеларији је закључен уговор, а други је био зет власника агенције за промет некретнина и пријатељ оца туженог, С.П. Сада покојна Р. је са туженим закључила уговор о купопродаји 01.03.1999. године, који је оверен пред судом, за купопродајну цену од 400.000,00 динара, што је динарска противвредност 40.000ДМ. Приликом закључења уговора сада покојна Р. је била у заблуди да закључује уговор о доживотном издржавању. Тужени јој није исплатио купопродајну цену и није му предала стан у чијем се поседу и сада налази тужилца. Одмах након што је схватила да је закључила уговор о купопродаји стана покојна Р. је покренула парницу за поништај тога уговора.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно закључили да је уговор о купопродаји, закључен 01.03.1999. године, између покојне Р.Ј. и туженог ништав, јер је покојна Р.Ј. била преварена довођењем у заблуду о природи уговора који је закључила, погрешно држећи да је закључила уговор о доживотном издржавању, а заправо је закључила уговор о купопродаји. У ову заблуду је доведена од стране туженог у намери да је наведе на закључење уговора о преносу права својине на његово име. С тога је правилан закључак нижестепених судова да се ради о ништавом уговору у смислу члана 103. и члана 65. став 1. Закона о облигационим односима. Судови су правилно закључили да је тужени искористио стање нужде и тешку породичну и материјалну ситуацију сада покојне мајке тужиле са намером да од ње прибави стан, без намере плаћања купопродајне цене, држећи је у заблуди

да је закључила уговор о доживотном издржавању, па су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права неосновани.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Власта Јовановић,с.р.